

Valeriina 2026

aneb

*... jak i Krušné Hory
mohou být krásné...*

Valeriina

17. - 19.4. 26

Sraz je na Hlaváku a jedeme do Ostrova nad Ohří.

Na nádraží jsme všichni včas. Tedy i já. A to i přes značnou honičku před odjezdem z domova a neuvěřitelně snadným výjezdem Francouzskou nahoru. Scházíme se na tradičním místě, v tunelu mezi nástupišti 1 a 2 u pomocné tabule odjezdů. A koukám, je tady nová tvář. Sympatický človiček, kterého mi představili jako Michala. Moc jsme se nezdržovali, protože na tabuli naskočilo číslo nástupiště a tak jsme se vydali k vlaku. Překvapuje mě, že známe nástupiště tak brzy. Obvykle naskakuje pár minut před odjezdem, aby cestující byli stále ve střehu a pořád procvičovali běh s kufry a v zimmnicích (viz Jára Cimrman, Posel z Liptákova - úvodní přednáška).

Díky tomu proběhlo nastupování v pohodě. I místenky jsme měli pohromadě. A než jsme si to všechno stačili říct (tady bych se odkázal na Pána prstenů - konference Entů), vlak se rozjel. Trochu mě překvapilo, že je poloprázdný. V pátek v podvečer? Teda ne že by mi to nějak vadilo... Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	82	0	0	16

Sedí a jede se velmi dobře. Vlak jede poklidně a i přes rychlosti nad 100 kilometrů v hodině je tady skoro ticho. Jen malinko hučí klimatizace. Vagón je moderní a dá se mluvit i o pohodlí. Do stanic, oproti plánu na obrazovce, přijíždíme vždy dříve. A tato pohoda trvá až do Ústí nad Labem. Tady stojíme o chvíli déle a pak se vydáváme opačným směrem. Nádražáci tomu říkají souvrat'. A zase jedeme krásně a v poklidu. Za okny se nám střídají scenérie pohledů na České Středohoří. Vzdalujeme se od něj, ale stejně. Kopce a kopečky jsou krásné. Ale bude lepší se od nich držet dál.

Pohoda trvá až do nějaké malé zastávky před Bílinou. Palubním rozhlasem nám automat oznámil, že bude 30 minut zpoždění, a důvodů překážky na trati. Nádech, výdech, "Ach, jo." Ale po pár minutách jedeme dál. Šikovni kluci...

Fíra za to zase vzal a těch pár minut hravě dohnal. Na další zastávce jsme byli zase dříve.

V Ostrově nad Ohří zastavujeme také asi o tři minuty dříve. Vykládka a výstup z vlaku proběhl naprosto v pohodě, a ani nastrojení a odjezd nepřinesly žádný nečekaný zážitek.

Navigace se chopil Standa a vede nás k noclehu. Ten našel a zařídil on a také teď jako jediný ví, kde je dnešní cíl. Jedeme tmou. Není to nijak nepříjemné, jen Standa trochu žene a tak ztrácíme Lenku.

Přibližně po pěti kilometrech zastavujeme před penzionem. Je to rodinný domek se samostatnou bytovou jednotkou v přízemí, s vlastním vchodem, uvnitř dva pokojíky, obývací s kuchýňkou, sprcha, WC. Pěkné je to.

V každém pokojíku jsou tři postele.

Tady Lenka rozhodla o jejich obsazení. Jeden pokojík bude její a druhý pro pány. Ukládáme se ke spánku. Jsem rád, že to až sem šlo náramně hladce. A to nechybělo moc a nevyjel jsem. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Hájek	37	90	8	12	17 - 21

Ráno 18.4. sobota

Nevím jak ostatním, ale mně se spalo dobře. Vstávačka v 7.30 mi také vůbec nevadila. Pohodová snídaně, čtení z příprav, odjezd.

Je krásné počasí. Svítí slunce a na obloze převládá modro. Jen teplota za touto idylou poněkud zaostává.

Vracíme se do Ostrova. Tam je začátek trasy. Musí to tak být, protože moje navigace zlobí. Když mineme nějaký průjezdní bod, trvá na tom, že se k němu musíme vrátit. A dokud ho neprojedeme, neukáže další trasu.

Od nádraží nás vede Standa. Ano, je to správně, ale hrozným terénem a hodně do kopce. Až po nějaké chvíli jsme v ulicích města. Projíždíme centrem a zastavujeme na nákup. Nic mimořádného, hlavně pítí. A pak už jsme konečně na trase.

Zatím je to po rovině podél potoka a začíná být teplo. Po pár kilometrech je to kousek nahoru. A u hnoje, kde také jinde, nastává převlikačka do letního. Hned se jede líp. Tedy aspoň prvních pár metrů. Kopec začíná být poněkud větší. I když pořád v pohodě. Všechno je zalité sluncem, okolí je krásné, jede se dobře.

Projíždíme na začátek bývalé železnice. Je to první atrakce výpravy, za kterou jsme se vydali. Mají tu tabuli s mapou a popisy.

Chci se na ni podívat. Po vystoupení z kola se do mě pustila prudká křeč do lýtky. Naštěstí je u infotabule lavička. Víc jsem na ni dopadl, než usedl a pokusil se křeč eliminovat. Po chvíli se to povedlo, ale lýtko boli dál. No, nevádí. Párkrát šlápnu do pedálů a ono se to srovná. Prohlédl jsem si mapu, trochu jsme si popovídali o dosavadních zážitcích a vydali se dál.

Nasednutí a rozjezd proběhly v pohodě. Ale po pár metrech píchnutí v lýtku a křeč je zpátky. Málem mě to srazilo z kola. No kruci, co to zas má být! Dál musím po

svých. Doufám, že to rozchodím. Je to tu hodně do kopce a vléct Mašinku pěšky je hodně nesnadné.

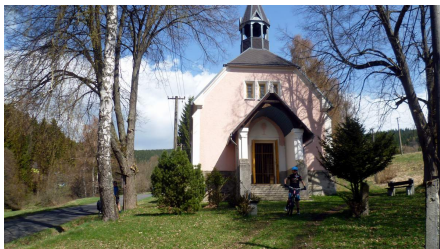
Hmm, tak ne. Bolí to jak čert a na normální protiakce to nereaguje. A tak jdu celou atrakci pěšky. Pravda, je to do kopce. A docela dost. A to i Tunel, který je vlastně atrakce v atrakci, tedy matematicky atrakce na druhou.

A tak jsem se pěšmo vploužil do Jáchymova. Ostatní na mě čekají. Zatím se netváří znechuceně. Jen aby jim to vydrželo...

Z Jáchymova je kopec o hodně horší. I ten jdu pěšky. A výsledek se dostavil. Začalo mě otravovat i druhé lýtko. Dost by mě zajímalo, co je tohle za novinku. Pocitově to vypadá tak, že sval táhne naplno oběma směry zároveň. Respektive táhne (chce se smršťovat) a zároveň dostává falešný povol k uvolnění. Výsledek je, že to hodně bolí a pěšky se jde úplně blbě. Na malém kousku, kde to bylo po rovině, jsem se pokusil nasednout a jet. Jakmile se mi chodidla opřela o pedály, měl jsem dojem výbuchu tam někde dole. Ale v sedle jsem se udržel. Přeci to musí jít nějak rozhýbat a uvolnit.

Dál to zase nejde. Kopec se dost naklonil a není v mé moci jet dál. Tak zase pěšky. Kousek za zatáčkou je kostelík, kde na mě ostatní čekají a jistě se modlí, abych konečně jel normálně a nezdržoval. Jdu k nim. Odstavil jsem Mašinku a sáhl po nouzových zásobách. Když to nejde mechanicky, přijde to chemicky. Jednak mi Standa dal tabletu Magnesia a jednak jsem do sebe nahnal půlku Nugety (neplést s Nutellou).

Po odpočinku zase nahoru. Zdá se, že zatím nezabralo ani jedno. A tak si tak jdu a za chvíli mě napadlo, že jsem vymyslel indiánský šour. To je odvozeno od indiánského běhu. Kousek běh, kousek chůze. Já to mám tak, že malý kousek jdu a třicet sekund odpočívám.

Zatím to jde. Přesněji - nezhoršuje se to. Tedy aspoň do další vesničky. Za ní je to kus hodně do kopce a končí asfalt. Kousek můžu jet. Hmm, nejde to. Je to tak blbý, že si musím na chvíli lehnout do trávy vedle cesty. Znovu dál. Do prudkého kopce a po šotolině. Zespoda přichází jen tupá bolest. Už bez rozlišení co to je. Zase používám nově objevený indiánský šour. Kopec mi připadá být nekonečný. Dalším skenem sebe sama zjišťuji, že nejspíš zabrala Nugeta. Horní část těla, až po dolní stranu stehen funguje normálně. Nebo spíš mám sil na rozdávání. Dál směrem dolů je to blbý. Takže mám sílu, ale nemůžu ji přenést. Hmm, skvěle. Kousek chůze a tlačení Mašinky, půl minuty odpočinek. Potvrzení toho, že jsme v horách, je sníh. Ano sníh. je mezi stromy a také ve škarpách. No, je teprve duben. Indiánským šourem se pohybuju pořád dál, až se vlevo nade mnou objevil altán. Jsou z něj slyšet hlasy. Je mi jedno kdo tam je. Určitě je tam lavička.

Ještě hodně dlouhá chvíle a jsem u rozcestníku, kde píšou Pytlácká rokle 1028 metrů nad mořem,

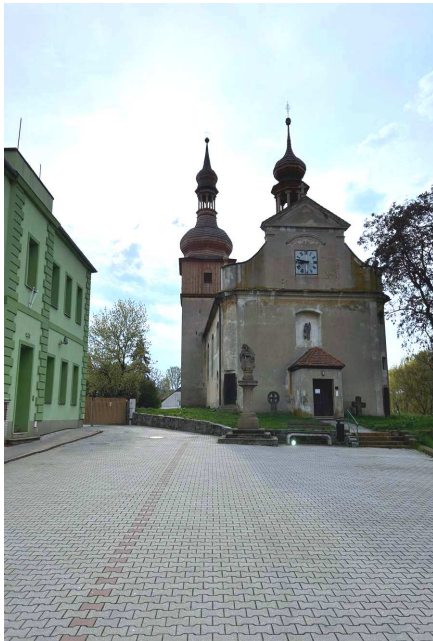

a za další chvíli u altánu. A tam na mě ostatní čekají. Lehám na lavičku, nohy nahoru. Zvažuju návrat do Ostrova (celou dobu z kopce) na vlak. Ale po delším odpočinku zkusím aspoň kousek popojet. A hele, jde to. Tedy z kopce. Akorát po šotolině a dost mě to bolí. Ale jízda to je. Tedy až k závoře přes cestu. Obvykle je to tak, že závora blokuje celou šířku cesty a kolem ní je vyšlapaná cestička. I tady to tak je. Jenomže v místě, kde cestička kolem závoře navazuje na cestu za ní stojí a parkuje auto se senožerskou espézetkou. Jasně. Další pseudo Pražák, který si myslí, že nad něho není. Pro nás je to složité v tom, že stojí blízko závoře a před ním parkuje další blb. A mezi nimi se neprotáhneme. Musíme tedy mezi senožerským hňupem a závorou. Pro mě to znamená zastavit, sesednout a velmi ostře

manévrovat. Tedy úkol pro jedince s poškozenými hnacími jednotkami téměř neproveditelný. Používám závoru jako opěrku a držadlo. Povedlo se mi vymanévrovat. A co víc, jsme na asfaltu. A od této chvíle letíme dolů. Pořád mě to otravuje, ale jedu. A co víc, začíná mě to bavit. Zejména proto, že takhle pěkně jedeme mnoho kilometrů. Jediné, co trochu kalí radost z jízdy je, že zalezlo slunce a dost se ochladilo. Proto většinou ležím v řídítkách. Ani trochu mě nezajímá nějaká aerodynamika. Je mi prostě zima.

Terén se pomalu srovnal a vyjíždíme do vesnice. Vpravo na návsi vykoukl kostel. Ale na poměry vesnice je nějak moc velký a okázalý. Jedeme se tam podívat.

Je nějaký omšelý. Hodně. Pod opadanou fasádou je vidět, jak ho kdysi stavěli. Taký na to asi finančně úplně neměli. Jako zdivo je zde používáno kde co. Od opuky, přes kvádry ze žuly až po cihly. Při nahlédnutí dovnitř je obrázek ještě horší. Snad jen oltář... Ale kdo ví co je pod tím bílým hadrem. No, pojedeme.

I další cesta je po rovině a z kopce. Ve vesnici Měděnec mají hned na začátku nějaké venkovní bistro. Možná by to chtělo oběd. Zajíždíme tam. Ale je tu jakési rozčarování. Lidi je tady celkem dost, ale nějak se nám tu nelíbí. Navíc, sedět venku? Popojedeme. Navigace se chytil Standa. Prý tady byl, poznává to tu a v boční uličce vpravo byla hospoda, kde dobře vařili. A na to slyšíme. Jenomže při průjezdu uličkou je Standa nějaký nejistý. A to u něho není normální. Projeli jsme ji celou a kousek od konce to vypadá, že tu hospoda opravdu byla. Teď je to stavba. Dig.

Byl jsem tu s rodinkou v zimě na lyžování, ale již před ca 35 lety. Byl to příjemný penzion, ale jak je nyní vidět, už není. Škoda. Sar.

No, nevadí. Než jsme sem odbočili, zahlédl jsem na hlavní vývěsní štít. Pojedeme tam a uvidíme.

A vidělo se. Normální, obyčejná hospoda se snaživým personálem. A co mě potěšilo, měli smažený květák s bramborem. A ten já rád. A koukám, že i Michal. A tak si užíváme odpočinek v teple, dobrým jídlem a pivečkem.

Ale žádná krása netrvá věčně a tak je třeba jet. Do Chomutova je to ještě pěkně daleko. Je zataženo a během pobytu v pohostinství dokonce trochu sprchlo. Jen pár kapek ale sedlo to namočilo. I nadále jedeme po rovině a dolů. Kolem je jarní krajina v šedi zatažené oblohy. Po dalších pohodových kilometrech jsme dojeli na velkou křižovatku. Doprava je to na Chomutov 7 km. Jenomže je tam dovětek, že se jedná o silnici číslo 7. A auta po ní lítají o sto péro. Tak tudy bychom nechtěli. Naštěstí paní v krabičce říká, že máme jet rovně přes, potom pod železnici a kamsi do terénu. A při detailním pohledu na displej jsou tam vidět siločáry, naštěstí nám nakloněné.

A skutečně. Kousek terénu tam byl. A za ním krásná silnička pořád z kopce. A chvílema poádně. Za stromy je vidět nějaká větší voda. Po chvíli mijíme ceduli upozorňující na vodní zdroj. A o kus dál další cedule, kde nás informují o tom, že jsme u vodní nádrže Křimov. Takto zásobárny pitné vody pro Chomutov. Pokračujeme dolů. Jmenuje se to tu Bezručovo údolí. A to i přesto, že podle historických pramenů tady Petr Bezruč nikdy v životě nebyl. Je to tu po rovině, s mírným sklonem k Chomutovu. Jede se skvěle. Tady bych chtěl poděkovat Michalovi. Dovolil mi pověsit za něj Mašinku i se mnou. Musel dobře vědět o tom, že mě táhne, ale neřekl ani slovo. A pěkně upalujeme. Až tak, že jsme Lenku a Standu nechali někde daleko vzadu. Vyšlápli jsme a čekali na ně rychlostí 15 kilometrů za hodinu.

Vyšlo to tak krásně, že jsme se sjednotili u cedule Chomutov. Zmizela stezka a jedeme po silnici. Není to nepřijemné. Navigace kupodivu nezlobí a paní uvnitř nás neomylně vede do centra. V nejbližších požadavcích máme navštívit krám. Potřebujeme doplnit potraviny a hlavně pít. Dojeli jsme do obydlí části.

Ano, je to město. Hodně lidí, aut, nějaké autobusy, a hlavně pro cyklisty jediná možnost - jezdit po stezkách. Vidíme Lidl. Ale netušíme, jak složitě bude se k němu dostat. Tady to zjednoduším. Musíme přes můstek se zákazem vjezdu cyklistům, pak kousek po nepřehledné stezce, a podjezdem, protože všude jinde jsou ploty. Ven z podjezdu, několik

přestupků proti silničnímu zákonu a jsme na odbočce k Lidlu. U něj jsme zaparkovali a provedli nákup a zároveň odpočinek.

Po nákupu pokračujeme. Zase podjezdama s přestupkama, zpět na stezku. Paní v krabičce asi dobře ví, kudy nás vést. Jsme úplně mimo všechen provoz. A co myslíte? To byste neuhodli. Projíždíme kolem Billy. Stačilo by sjet ze stezky, zdolat 15 metrů a bylo by to. A kus dál Tesco. No, moc pěkný.

Pak máme jet po silnici. Je hlavní a hlavně do prudkého kopce. Chystám se sesednout, ale tady to nejde. Zase jsou tu labyrinty ze zábradlí. Zatím nemám představu co to udělá, až zaberu. Á, už to vím. Dost to bolí, ale nezbyvá, než to tady dořešit. Našel jsem skulinu a drze jsem vjel na chodník. Jenomže je úzký a netroufám si zastavit a vystoupit. Vůbec nevím co to udělá, až si normálně stoupnu. Tady ale není nejvhodnější prostor na to to zkoušet. Kdyby to nějak nevyšlo, byla by jediná cesta - do silnice pod nejbližší auto. Než jsem tohle všechno vymyslel, byl jsem v půlce kopce. Bolí to, ale jede to. Podstatné je, že už to není tak hrozné, jako dopoledne. Není to příjemné, ale jsem nahoře. Navigace říká odbočit doprava kolem zadních traktů nějakých budov a doleva na silnici. Koukám, že je tu se mnou jen Michal. Aha, to není dobře. Musíme počkat. Akorát si uvědomuju, že ta hlavní s chodníkem byla do pravé zatáčky a tak mě a Michala ostatní nejspíš neviděli odbočit. A to se po chvíli potvrdilo. Lenka přijela z nepochopitelného směru a Standu jsme nejspíš viděli projet křižovatku rovně. Michal se vydal na záchrannou misi.

Pak už to bylo jednoduché. Rovně nakonec, a šikmou cestičkou přímo na parkoviště před ubytovnou Delta, kde máme objednaný a zaplacen nocleh.

Jsem překvapen. Čekal jsem cosi polorozpadlého, plného cikánů, a ono je to krásně opravené a je tu slyšet ukrajinština. To není tak hrozné. Standa došel na recepci ohlásit nás. Trochu se nám nezdálo, že kola mají parkovat na zahradě. Až do doby, kdy jsme ji viděli. Trochu připomínala pevnost. Plot kolem vysoký, bytelný a neprůhledný. V zahradě jezírko s červenými rybkami, altán a pergola.

V posledně jmenovaných stavbách jsme zaparkovali, ostrojili a nechali se zavést do pokojů. Máme dva, a oba jsou jako standardní pokoje v malých hotelích. A překvapivě

je tu čisto a nic není poničené. Ubytovali jsme se, Michal prošel sprchou a vydali jsme se na večeri do hospody. Tedy až na Standu. Ten povečeřel ze zásob a šel na procházku.

Hospodu jsme našli lehce. Je to ta, u které jsme na sebe čekali po vystoupení pravé zatáčky. Je velká, vypadá dobře a je plná. Nakonec se místo pro nás našlo. Venku na terase pod slunečníkem. Objednali jsme si. A začalo pokapávat. Mají to tu dost nešikovné, a tak mi kape na záda. Dost se nám nelíbí, že tu vážně obsluha. Jistě, mají tu plno, ale znám lokály ještě větší a tam všechno funguje. Je to tím, že každý z odsluhy má svůj rajón a ten cyklicky obchází. Tady ne. Všechny holky lítají jak splašené a ven skoro nepřijdou. Až na jedno mladé, velmi hezké koťátko. I Michal si jí všiml. Zajímala nás přesně do okamžiku, než promluvila. Michal to řekl přesně: Špatný jazyk. Přesto tahle dívenka jako jediná postupovala systematicky. Jediná vada byla v tom, že jen sbírala nádoby. Aha, takže brigádnice.

Děšť zesílil. Slunečník nás už nedokázal ochránit, a tak jsme se nacpali do rezervovaného salónku. Hosté mají přijít až v devět a to už, doufám, budeme pryč.

Konečně nám donesli jídlo. Chtěl jsem knedlíky plněné uzeným, se zelím. Byla to jediná položka v jídeláku, kterou neměli. Zbylo na mě knedlo vepřo. Neumím si představit nic těžšího na večer. Jenomže to ostatní mě prostě neoslovilo.

Mezi tím se venku děly neskutečné věci. Vitr cloumal se slunečníky a co nebylo zabezpečené se převrátilo a do toho hustě přšelo. Než jsme dojedli a zaplatili, bylo po všem. Velmi rádi jsme z tohoto podniku vypadli. Ne, hospoda za to nemohla. Je totiž jasné, co se tu stalo. Jsme uprostřed sídliště a podle všeho se po Covidu ostatní lokály neudržely, a tak zbyly jen ty velké a ty teď nestíhají.

Vrátili jsme se na ubytovnu. A cestou... Mají tady pomník OPBH. Laik žasne, odborník se diví... Myslel jsem si, že tato mamutí organizace jejímž úkolem bývalo za minulého režimu, starat se o bytový fond, a jehož návštěva bývala noční můrou, zanikla krátce po převratu. No, je možné, že sem se informace o změně režimu ještě nedostaly. Je to teprve 37 let. A uvážíme-li, že vyřízení přípojky na telefon trvalo klidně i 20 let...

Po příchodu na ubytovnu jsme zjistili, že Standa už tam byl a nevypadal namočeně. Prý procházku zvládl bez zmoknutí. Pak jsme chtěli odbrzdít láhev s vínem, kterou jsme sem dotáhli z Lidlu. Narazilo to. Ne, na vývrtku tentokrát ne. Jednak ji mám ve standardní výbavě a jednak láhev měla šroubovací špunt. Jenomže obsah láhve nebylo kam nalít. V celé ubytovně ani hrneček. Lenka to vyřešila elegantně. V kuchyňce našla skleněné lahvičky jak z nějaké lékárny, o objemu asi tak 0,25, které se tady používaly jako vázičky. Umyla je a bylo. Pravda, trochu zvláštní - přelévát víno z láhve do lahvičky a z ní pít... Ale za chvíli to bylo všem úplně fuk. Odbrzdili jsme oříšky a oplatky a povídali a usosávali a zobali... až najednou se už těžce držely otevřené oči. Tedy nejvyšší čas to rozpustit. Aby taky ne. Dneska to bylo celkem daleko a po zimě je to teprve druhá výprava.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kalometráž (km)	Denní kalometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Chomutov	64	163	73,5	13,6	14 - 21

Ráno 18. 04. neděle

Vstáváme v 7. Snídaně, po ní klasická příprava na odjezd. Musíme odjet brzy hrozí blbý počasí a chceme být doma dříve, než zmoknem. A na radaru to vypadá opravdu zle.

Opustil nás Michal. Na případný déšť není úplně připraven, a tak se pokusí dojet domů, než se na obloze začne dít to, co všude předpovídají. Podle všeho to vypadá na druhou biblickou potopu.

Úspěšně jsme opustili ubytovnu. Jede se výborně. Kromě nesrovnalostí s navigací. Po krásném okruhu po Chomutově jsme venku. Zastavili jsme se u Kamencového jezera. Je celé obehnané vysokým plotem a dá se tam dostat jen na vstupné. Hned vedle je velký rybník a na něm různá udělátka pro vodní lyžování. Až tak, že lyžař je tažen lanem. Zajímavé.

Najeli jsme na zrušenou trať Chomutov – Strupčice. Jízda je parádní. I přes to, že je zataženo a o teple jsem také slyšel, že vypadá jinak. Navíc je to tu dobře značené a nic nezdržuje. Výhled byl bohužel jen jediný a to na rekultivovanou těžební jámu. Jinak jsme obklopeni náletovou vegetací. Sjeli jsme ve Strupčicích a zastavili u kostela. Standovi se tu líbí.

Dig.

Tato obec se mně líbila, hezké centrum obce s kostelem s kašnou, vše upravené. Na kraji obce dost nových domků, takže patrně se tu líbí i jejich obyvatelům.

Sar.

Po pauze pokračujeme dál. Už po silnici. Jede se úplně skvěle. Aspoň teda mně. Se svým včerejším stavem se to nedá srovnat. Pořád jedeme jarní zataženou krajinou, tu a tam malinko vykukne slunce. Trasa nás vede po rovině a mírně z kopce. Samozřejmě je to chvilkami i nahoru, ale směr dolů převažuje. Pohybujeme se celkem svižně. A mně nic není, nic mě nebolí, jen tu a tam lehký tah v lýtku. Ale stačí ubrat na síle šlapání a je to.

Ve Výškově jsme zastavili na malou svačinku. Dokoupili jsme pití u místního Vietnamce a u požární nádrže se pustili do svačiny. U nádrže mě zaujala tato cedule: ZÁKAZ RYBOLOVU POD POKUTOU 5.000,- Kč. Platí pro přespolní. A pak nějaké dodatky o obci a povolení od starosty. Ale jo, vesničani se dokážou poprat o cokoliv...

Po svačince jedeme dál. Terén a krajina se nezměnily. Zase jedeme pěkně svižně. Jeden okamžik se mi tedy nelibil. Pořebovali jsme zdolat železniční cestu. Přes koleje to nejde, a tak jsme museli zdolat vysoký násep, který navazoval na kamenné přemostění železnice. Muselo se šotolinovou trojitou souvratí prudce nahoru. Nahoře je silnice 250. Široká a hlavní. Jenomže je tu svodidlo oddělující asi metrový dost rozbítý chodník od silnice. Přes něj nemůžeme. A mezi ním a roštím a později plotem se jede opravdu blbě. Ale sjeli jsme dolů, nadělali tolik dopravních přestupků, že by to stačilo na pět odebrání řidičského oprávnění, při najetí na silnici 250. Po ní jsme se ubírali vstříc Lounům.

A to až do souvisí Lenšice – Dobroměřice. Tady nastala potíž. Přijíždíme ke křížení se silnicí 28. Hodně hlavní. Za normálních okolností nic mimořádného. Jenomže silnice 28 je průjezdná kyvadlově po části bliž k nám. Hned za vodicími tabulemi začíná široká, hluboká a dost dlouhá díra. Navigace říká doprava a po čase zase doleva. Hodně dlouho jsme čekali na semafor, než nás pustí. Zatočili jsme a za pár desítek metrů začala navigace zmatkovat otáčet se a nevěděla co. Zmenšil jsem si obraz a tam dál, co měla být odbočka vlevo byl řádek červených křížků. Po zastavení jsem rozpoznal, že je uzavřený most. Dál to řešit nechceme. Otočili jsme se a vrátili na rozkopanou křižovatku a velmi nevybíravě a drze jsme sjeli do díry, z ní bokem a kolem staveníště zase na silnici. Ani jsme se moc neumazali. Pak už to zase jelo.

Za pár minut jsme na předměstí Loun. Začíná kapat. Je to otravné, ale nic z toho nevyplývá. Navigace nás vede přes historické centrum. Mají to tu pěkné. A za slunce jistě ještě hezčí. I když je to po kostkách a do kopce.

Jsme nahoře. A teď dolů. Standa si vyžádal pauzu na zapláštěnkování. Mně zatím voda nevadí. Po rozjezdu zjišťuju, že jsem vyměkl. Také toužím po pláštěnce. Zastavujeme o kousek níž. A jen jsem otevřel bágel, přijel autobus. Ano, je tu zastávka, ale na zapláštěnkování potřebuju tři minuty. A přesně do toho se treří autobus s nedělním intervalem 20 minut? Cítíte to taky? Murphy a jeho zákony?

Jedeme dál. Lenka má buřičské nápady jet domů vlakem. Odradilo ji, že by to bylo logisticky náročné. Odtud do Prahy nic přímého nejede. A mluvíme o dvou přestupech.

Jelo by se úplně báječně, kdybychom neměli v cestě hřbet Slavětín – Peruc. První stoupání ze Slavětína jdeme se Standou pěšky. Druhé, to příkrejší vyjždím v sedle. Nějak nechápu. Ale rušit to nebudu. Určitě to není poslední stoupání a nerad bych tento stav zaplašil.

Nahoře je trochu složitější křižovatka a i s navigací je určitě správný směr obtížné. Zavolali jsme Lence a řekli, který výjezd má použít, až tady bude. Čekat na ni nemůžeme. Určitě jde oba kopce pěšky a my nesmíme vychladnout.

Pak to zase jelo pěkně. Až do Ječovic. Tady počkat musíme. Je to tu tak pitomé, že by se Lenka určitě netrefila. Po přibližně pěti minutách byla tady.

Podbradec, Brník, Roudniček, Budyně nad Ohří. Tady jsme zastavili na přestávku, odpláštěnkování, protože vylezlo slunce, a pivo. Po něm ještě krátká návštěva místního zámku a zase na cestu.

Nížebohy. Odtud je krásně vidět hora Říp. Podluský, Roudnice nad Labem. Lenka je někde kousek za námi a tak ji telefonicky navádíme. Všechno výborně. Až na závěrečný kruhák. Už jsem ji viděl a očekával, že i ona nás. Tak ne. Odbočila jinam. Zapochyboval jsem, že to byla ona, protože tady jezdí kde co a mohl jsem se splést. A tak čekáme. Po dalším telefonátu se dozvíme, že už je skoro na nádraží. Aha, tak jedem. Projeli jsme městem a zase to nějak nevede přímo. Důvodem byl rozebraný most přes Labe a navigace o tom věděla asi jen okrajově. Ale vedla nás vlastně správně. Nikde jednosměrka v protisměru, zákaz vjezdu a podobně. Za chvíli jsme na nádraží. Lenka už je tam. A máme kliku, vlak jede asi za patnáct minut. A pěkně couravý panták. Víc si nemůžeme přát.

Přijel perfektně na čas. Nastoupili jsme a nechali se vézt. Moc dobře a pěkně.

Standa s Lenkou vystoupili na nádraží Praha – Bubny. To je to nové u metra Vltavská. Oba metro potřebují. Já pokračuju na Masaryčku a pak klasika – Italská nahoru, dolů a zase nahoru, Náměstí Míru, Americká, dolů Peruckou, přes park a domů. I ten konec byl nějak snadný a jednoduchý. Na druhou stranu, jen dobře.

No a to je všechno. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	47	252	88	16,7	9 - 15

Epilog:

První více denní letošní cykloakce byla pro mne super. Projel jsem pro mne neznámou krajinu mezi Krušnými horami a Roudnicí a opět se mně potvrdilo, že je u nás krásně. Příště jedu zas. Sar.

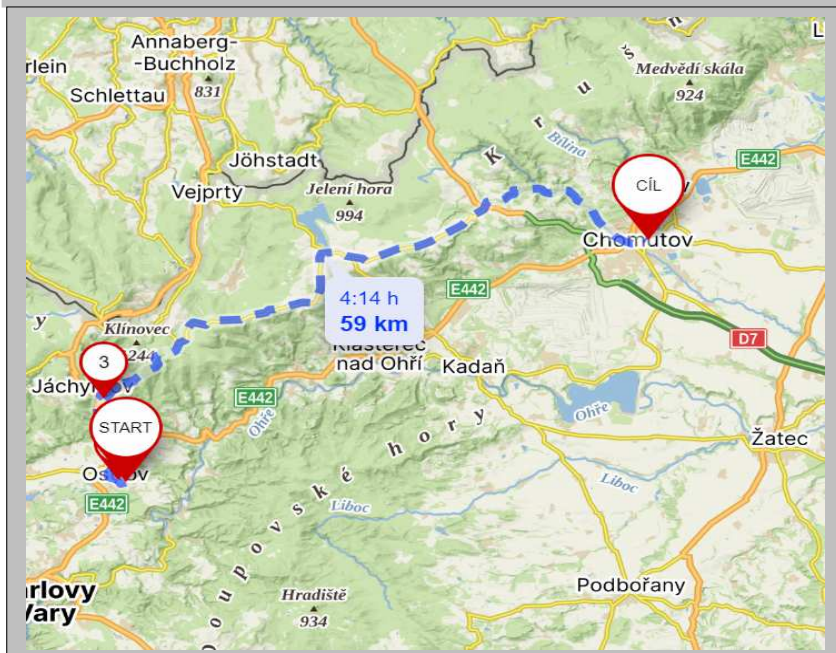
Za mě byl první den přímo neskutečný, a to i přes poměrně prudké a hlavně dlouhé stoupání z Jáchymova na hřebeny Krušných hor. Opomíjené Krušné hory jsou opravdu krásné a určitě bych je chtěla prozkoumat podrobněji. Pak musím zmínit vycištěnou čistounkou ubytovnu v Chomutově s překvapivě udržovanou zahradou. Naše obavy o říšské noci se nepotvrdily, a tak jsme se za 350,- Kč dobře ze soboty na neděli vyspali. Druhý den trochu pokazil déšť a tak na prohlídku Loun, které za to rozhodně stojí, moc nálada nebyla... No není kouře bez ohýnku. Celkově se jednalo o velmi povedenou výpravu a opět se potvrdilo, že Češi jsou skutečně líbezní. Lek.

Co dodám já? Za mě perfektní. A to i přes sobotní zdravotní nesrovnalosti. Zase se ukázalo, že to stačí chvíli vydržet a ono to půjde. Atrakce jsme projeli obě, až na krátký déšť bylo počasí vlastně dobré, oba noclehy, co zařídil Standa, velmi dobré - i cenově, nový spolujezdec Michal je taky správně cáklej, zkrátka jsem moc spokojen. Dig.

Celková technická data:

Účast	Čtyři co zvládli Valeriinu...: Dig, Lenka, Standa a nově Michal
Oficiálně přiznaná kilometráž	170 km
Příště	Narozeniny

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Lenka (LeK), Irena (Irc), Dig (Dig) *Standa (Sar)*, Jirka (Jis).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2026
Dig & Sar & Lek
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz